

INFORMAČNÍ BULLETIN

3/2014

Domova sv. Josefa, střediska Oblastní charity Červený Kostelec, který jako jediný v republice pečuje o lidi nemocné roztroušenou sklerózou v pokročilém stádiu nemoci.

DOMOV
SVATÉHO
JOSEFA

Skutečný pokoj nelze koupit ani prodat. Je Božím darem.
papež František

Vážení přátelé a příznivci Domova sv. Josefa,

právě před 20 lety byla podepsána zřizovací listina naší organizace. Toto výročí i období adventu je příležitostí pro krátké ohlédnutí se **za uplynulými 20 lety.**

Na podzim roku **1994** začala výstavba prvního českého hospice v Červeném Kostelci, aby mohl být otevřen **8. prosince 1995.** Do dnešního dne poskytl své služby téměř 7 300 pacientům a podporu jejich rodinám. Dnes existuje dalších 15 hospiců a řadě z nich jsme pomáhali při jejich vzniku a rozvoji. Od roku **1999** v restituované budově provozujeme mateřské centrum, nabízíme zájmové kroužky pro děti a mládež a vzdělávání v oblasti sociální a zdravotní, zejména hospicové, včetně ubytování. O naše nemocné a seniory se od roku **2000** stará charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba. Příběhy lidí s roztroušenou sklerózou nás vedly k myšlence jim nabídnout pomoc a podporu v darovaném klášteře v Žirči u Dvora Králové nad Labem. Od roku 2001 zde po etapách budujeme **první a zatím stále jediné zařízení v ČR** pro takto nemocné. Setkávání se zdravotně handicapovanými a jejich situací na trhu práce nás vedlo k vytvoření chráněných dílen v roce **2005**, z nichž vznikl v roce **2011** samostatný sociální podnik Pro-Charitu s. r. o. Hospicová lůžková péče byla v roce **2010** doplněna o Ambulanci paliativní péče a Mobilní hospic Anežky České. Společně s půjčovnou zdravotnických pomůcek tak vznikl ojedinělý projekt komplexní péče o terminálně nemocné, jak jsme o něm snili s MUDr. M. Svatošovou před více než 20 lety při naší návštěvě v kolébce hospicového hnutí ve Velké Británii.

V roce **2010** jsme převzali péči o seniory i v Hostinném a okolí.

Tolik stručné ohlédnutí za rozvojem naší organizace, která se za 20 let stala jednou z největších charit v ČR a i nadále se snaží upozorňovat na neřešené oblasti péče. O těchto potřebách nechceme pouze hovořit, ale na modelovém příkladu (Hospic Anežky České, Domov sv. Josefa, sociální podnik Pro-Charitu s. r. o.) hledat řešení jejich problémů.

Jsmes nesmírně vděční, že nám mnozí již tak dlouho pomáháte. Prosím, abyste si při

čtení našeho bulletinu udělali chvíli času a podívali se nazpátek, **co se díky i Vaší pomoci podařilo.** Na další Boží požehnání, Vaši podporu i pomoc spoléháme i v budoucnu a již předem za ni vyjadřujeme naši velkou vděčnost.

Přeji Vám pokojné prožití adventního očekávání narození Božího Syna a radost z přijatého Daru i z možností obdarovávat druhé i v čase budoucím.

S přáním všeho dobrého, Ing. Mgr. Miroslav Wajsar
ředitel

V ten čas....

LADISLAV STEHLÍK

V ten čas, když padá sníh,
zřím jas cest zavátých
a okno rozsvícené.
Větvička jedlová
vroucný hlas domova
mi znovu připomene.

Dětskýma očima
v úžasu počít má
ta chvíle počít má
ta chvíle nedočkavá.
Kouzelně vábí stín
a úsměv maminčin
po srdci teple sahá.
V půlnoční závěji
zvoň, zvone naději,
všem lidem pro potěchu.
Ti, kteří bloudí tmou,
ať jdou a naleznou
teplo a mír a střechu.

Ať večer s krásným snem
ve světě pokojném
zasednou k plné míse.
Vánoční hvězdy jas
ať prostře radost v nás
a v lidech rozjasní se.

www.domovsvatehojosefa.cz

Možná jste si všimli změny v personálním obsazení fundraisingového oddělení Domova sv. Josefa. Ano, na židli po Dáše Flosové, která odešla za maminkovskými radostmi, usedla kolegyně úplně nová. Jmenuje se Michaela Hospodková a já jsem ji položila pár otázek, aby se Vám, čtenářům i dárčům trochu představila.

Věděla jsi, do čeho jdeš, když ses hlásila do výběrového řízení do DSJ?

Ani náhodou. Trochu jsem se obávala budoucnosti, protože moje sebevědomí po roce bez práce nebylo právě vysoké. Okolo sebe jsem často slyšela, že v mém věku (47 let) už nejsem nejmladší a dnešní zaměstnavatelé chtějí spíš mladší, perspektivnější. Narazila jsem na inzerát v Domově svatého Josefa, který byl vypsán na pozici „PRACOVNÍK FUNDRAISINGU A P. R.“. V okamžiku, kdy jsem si „vygooglovala“ co to je fundraising jsem neváhala ani chvíli a poslala svůj životopis do Domova sv. Josefa. Přesvědčení, že se snad jedná laicky řečeno z velké části o komunikaci s lidmi a dále např. také organizaci akcí mě vedlo k přesvědčení, že TOHLE BY MOHLO BÝT ONO. Měla jsem velkou radost z pozvání na výběrové řízení do Červeného Kostelce a tady jsem se snažila s malou dušičkou být sebevědomá, komunikativní, a přesvědčit pana Melichara a pana ředitele, že právě beze mě nemůže Domov být. Po předcházejících 15ti letech u jednoho zaměstnavatele jsem najednou musela zvládnout „prodat“ svoje zkušenosti z pozice asistentky, personalistky, mzdovky, zásobovačky...

Druhý den jsem se drze pozvala k Dáše Flosové na prohlídku Domova – pak už jenom doufala... naštěstí to netrvalo dlouho a ještě ten den odpoledne jsem se dozvěděla, že můžu obratem nastoupit. Moje radost byla velká – získala jsem znovu možnost se pracovní realizovat, což je pro mě v době, kdy už jsou naši synové dospělí a samostatní o to víc důležité.

A první dojmy u nás? Jak na Tebe působilo první setkání s prostředím Domova sv. Josefa?

Na to jsem byla vzhledem k tomu, že mám už 12 let diagnostikovanou RS, sama hodně zvědavá. Přemýšlela jsem, jak budu asi snášet společnost lidí, kteří nemají to obrovské štěstí jako já, že se u nich tato nevyzpytatelná nemoc daří zvládat víceméně bez jakýchkoliv vnějších projevů a zdravotních problémů. Ale byla jsem obrovsky překvapená...vždyť ti lidé jsou úžasní, plní pozitivních

emocí a dobré nálady... takže vlastně oni mi pomohli si v těch prvních dnech uvědomit, že jsme vlastně všichni v pohodě. Na seznámení s klienty hlavně z trvalého pobytu asi hned tak nezapomenu... Honzík mi hned řekl, že „tady jsme doma, takže si všichni tykáme“, Verunka mi rychle vysvětlila, že „budeme kamarádky“, Pepíno se mnou zapředl rozhovor na téma „mám rád Rammsteiny“, Jožko mi potvrdil, že „ty dopisy na poštu mi samozřejmě ještě dnes odveze“... prostě hned jsem se mezi nimi začala cítit bezvadně a v pohodě. Zní to divně? Vždyť všichni Ti lidé jsou přeci na vozíku a žijí v Domově bez rodiny a přátel... mají být přeci smutní, nešťastní, plní bolesti a snad i závisti vůči těm „zdravým“ ...ale to vůbec není pravda!!! Oni jsou asi spokojenější a asi šťastnější než leckterý můj soused nebo známý, žijící takzvaně normálním životem. Zaměstnanci o ně pečují s láskou, pochopením, porozuměním... Někdy mám pocit, že to vlastně ani nejsou zaměstnanci a klienti, ale hlavně kamarádi – vědí o dětech, zálibách, život-

ních radostech a strastech. Do práce tak chodím nečekaně s úsměvem a manžela doma denně zahrnuji dlouhým výčtem fajn zážitků a prvních dojmů.

Takže se Ti tady asi líbí...

Líbí, a moc. Mám velké štěstí, že jsem strávila asi 14 dní s Dášou, která si teď už užívá mateřskou dovolenou. Trpělivě a důkladně se mnou prošla maximum své práce a vysvětlila mi co to vlastně ten fundraising je –

a za to jsem jí moc vděčná. Teď se sama chystám na první školení a doufám, že ji budu po dobu její mateřské dobře zastupovat. Vždyť bez finančních prostředků, které my ve fundraisingu získáváme, by naši klienti měli život složitější. Nový výtah, lymfoven, rehabilitační pomůcky, ergonomické myši, zdravotní lůžka, cesta do krásného parku u Domova... To je jenom část věcí, které způsobují, že se tady klienti cítí lépe... Ale kromě Dáši nemůžu zapomínat ani na další kolegyně ... uvařený ranní čaj po příchodu do práce, společné obědy, přání k svátku... Prostě drobnosti, za které jsem moc vděčná, a které podle mě patří ke spokojenosti v práci. V domáckém prostředí zrekonstruované části bývalého Pivovaru to snad ani nemůže být jinak.

A svoji budoucnost si tady představuješ jak?

Teď je pro mě prioritní začít se vzděláváním v oblasti fundraisingu. Vzhledem ke svým minulým pracovním zkušenostem se mi naštěstí vrací některé pracovní návyky a schopnosti, ale fundraising je oblast sama pro

Příběh Jindry Š.

Každý klient v Domově má svůj příběh. Žádný není stejný. Každý má jinou cestu, tu svou.

A jen na něm záleží, jak po ní půjde, jak má sílu pokračovat dál, kdo mu bude poslán do cesty s cílem ulehčit mu na cestě jeho břemeno. Pacienti jsou zdravým lidem vzácným příkladem trpělivosti a pokory.

S paní Jindrou jsem měla dohodnutou schůzku. Čekala na mě v jídelně, před sebou tlustou knihu s křížovkami. Na můj pozdrav pokynula a nabídla místo. Vnímala jsem z ní klid, vyrovnanost, a přes svůj handicap nemoci roztroušená skleróza vděčnost a pokoru. S milým úsměvem mi začala vyprávět svůj originální příběh. A já jsem ji za její vyrovnanost obdivovala. „Nemoc mi diagnostikovali ve 45 letech. Byla jsem ráda, že jsem své dvě dcery mohla dovést do dospělosti. Manžel mi byl oporou a pomáhal mi. Pokud jsem aspoň trochu chodila, bylo dobře. Později můj stav vyžadoval sehnat si ošetřovatelku. Nesla jsem to těžce. Vzpomínám si na jednu příhodu – bylo to tenkrát před vánočními svátky – všichni lidi v okolí myli okna, často na tuto práci i nadávali. Víte, já nerada brečím na veřejnosti, ale tohle jsem tenkrát nezvládla. Najednou mi přišlo děsně líto, že já nemohu...“

Jednou z manželova zaměstnání telefonovali, že mu museli zavolat záchranku. Bylo to jak blesk z čistého

nebe. Prý srdce. Voperovali mu budíka. Ale časem se ukázalo, že to nebylo od srdce. Nádor na mozku. Absolvoval operaci, prý to dobře dopadlo. Ale já se bez cizí pomoci neobešla. Ani jemu nebylo dobře. Klíče od našeho domu mělo dost lidí – ošetřovatelek, manželovi to v nemoci začalo vadit. Proto jsem se rozhodla odejít do domova důchodců, aby měl manžel klid.

V té době mě navštěvoval. Ale začaly mu pooperační komplikace v podobě epileptických záchvatů. To jsem zase navštěvovala já jeho. Ale ta bezmoc! Kdo z nás dvou byl více nemocný? Kdo komu co podá? Třeba jen napít... V Domově důchodců fungovala i respitní péče.

V té době uhodily velké mrazy a tak jsem byla šťastná, že ho přijali a my mohli načas bydlet zas pod jednou střechou. Toto však netrvalo bohužel dlouho, nebydleli jsme takto ani tři týdny, když přišel jeho epileptický záchvat poslední...“

Paní Jindra pobývá na zdravotním pobytu letos po osmé. Přijíždí k nám z Turnova jednou za rok, jak ona říká, na dovolenou. Vynechala

jen jednou, když ji manžel nejvíc potřeboval – to prý nedovedla odjet. Co říci na závěr tohoto příběhu? Nenapadá mě nic, než na první pohled banální věta – važme si každé, byť i zdánlivé maličkosti všedního dne a chvílky se svými blízkými. Život nečeká a třeba by zítra mohlo být pozdě...

jh

Naši klienti jdou s dobou

V letech 2013 a 2014 jsme díky Kontu Bariéry, Úřadu práce, občanskému sdružení Polovina nebe a Fondu pomoci SIEMENS mohli pořídit pro naše klienty nové počítače, notebooky, speciální software umožňující ovládání počítače hlasem a ergonomické myši pro lepší úchop klienty se zhoršenou motorikou. Díky tomu mají všichni větší možnost začlenění se do společnosti i komunikace s rodinou i přáteli. Všem dárcům srdečně děkujeme!

Zveme Vás...

Na divadelní hru z repertoáru Klicperova divadla Hradec Králové „Oskar a růžová paní“ v nastudování Jana Sklenáře a Martiny Eliášové

Téma? Devítiletý chlapec Oskar umírá v nemocnici na leukemii a přitom vede s ošetřovatelkou debaty směřující k otázkám po smyslu života. O svých zkušenostech začne psát dopisy Bohu, v nichž se snoubí dětská bezprostřednost s moudrostí umírajícího.

Představení se koná za podpory Královéhradeckého kraje a jako poděkování Tříkrálovým koledníkům.

Přijďte na něj do kostela sv. Jana Křtitele do Dvora Králové v neděli 28. 12. v 16.00 hodin. Vstupné je dobrovolné.

sebe. Ráda bych absolvovala nějaký důkladný dlouhodobý kurz, potřebuji se naučit žádat a vyřizovat granty – teď hlavně je pro nás aktuální Program švýcarsko-české spolupráce od Ministerstva zdravotnictví. Dále budu muset jednat s dárci, ráda bych Ti víc pomáhala s pořádáním benefičních akcí. Zatím vstřebávám první dojmy, snažím se na nic nezapomenout (což není vždycky snadné, protože to tady dost „odsypá“). Ráda bych svoji práci dělala tak, aby ti, kteří to opravdu potřebují, z ní měli prostřednictvím nových věcí co největší užitek.

Takže teď už víš, do čeho jsi šla?

☺... to v žádném případě ☺... Kluky máme už dospělé a samostatné a mám manžela, který mě maximálně podpořil při výběru této práce. Mám čas sama pro sebe a – teď to možná bude znít jako fráze - ten bych teď, když už mě doma tolik nepotřebují, ráda věnovala těm, kteří nemají takové štěstí jako já. A snad i pro svůj pocit, že i když nejsem úplně zdravá tak stále můžu dělat víc než Honzík, Pepíno, Verunka, Jožko... (naši klienti) tak proč bych to neměla dělat?

Prosím ještě obvyklé slovo na závěr ...

Doufám, že mezi našimi klienty a všemi, kteří o ně pečují, je moje budoucnost. A navíc... park u Domova je teď na podzim tak nádherný a já se okolo něj chci procházet cestou do práce i v zimě, na jaře, v létě ...

Ptala se jh

Začátek slibné spolupráce

Díky finanční pomoci nadace Umění pro zdraví vyrobili studenti královédvorské ZUŠ sérii obrázků, inspirovaných malířem Františkem Kupkou. Na leden 2015 plánujeme za přítomnosti autorů slavnostní vernisáž a po ní budou obrázky umístěny v pokojích klientů i ve společných prostorách, které

budou i díky nim útulnější. Studenti tak uvidí smysl své práce a seznámí se i s prostředím Domova sv. Josefa. Rádi bychom, aby tato pilotní akce byla základem pro další spolupráci např. i v oblasti hudby nebo dramatické tvorby. Obrázky namalovali studenti všech věkových kategorií pod vedením paní ředitelky Mgr. Ivany Černé a Mgr. Jiřího Holana. Paní ředitelce Černé též patří i velký dík za realizace celého projektu. Mnohokrát děkujeme a těšíme se na budoucí spolupráci.

mh

Zahájení projektu podpořeného z Programu švýcarsko-české spolupráce

Dne 15. 10. 2014 zahájila Oblastní charita Červený Kostelec projekt s názvem Zvyšování dostupnosti služeb pro nemocné roztroušenou sklerózou. „Cílem projektu je rozvoj služeb poskytovaných v Domově sv. Josefa, který je prvním a dosud jediným zařízením svého druhu v ČR pro nemocné s roztroušenou mozkomíšní sklerózou“ říká ředitel Oblastní charity Červený Kostelec Ing. Mgr. Miroslav Wajsar a dodává: „Dalším cílem projektu je vzdělávání laické i odborné veřejnosti a zviditelnování problematiky

osob postižených touto nemocí.“

Projekt probíhá v období 10/2014 – 09/2016, jeho celkové náklady jsou 2.235.717 Kč, přičemž získaný podíl

PF 2015

Supported by a grant from Switzerland through the Swiss Contribution to the enlarged European Union
Podpořeno z Programu švýcarsko-české spolupráce

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

Programu švýcarsko-české spolupráce tvoří 1 710 323,50 Kč a příspěvek státního rozpočtu 301 821,70 Kč.

Vážení čtenáři, pokud chcete zasílat bulletin elektronicky, rádi Vám vyhovíme. Stačí jen zaslat Vaši mailovou adresu.

Na provoz a rozvoj Domova můžete přispět jakoukoliv částkou na účet u KB: 78-8832560277/0100 v. s. 7190

Kontaktní osoba Domova sv. Josefa, Žireč 1, 544 04, Dvůr Králové nad Labem:
Michaela Hospodková, Jitka Holcová, fundraising a public relations, Domov sv. Josefa
tel.: 491 610 604, 491 610 603 e-mail: hospodkova@dsj-zirec.cz a holcova@dsj-zirec.cz

Oblastní charita Červený Kostelec, 5. května 1170, 549 41 Červený Kostelec
statutární zástupce, ředitel: Ing. Mgr. Miroslav Wajsar, tel.: 491 610 300
e-mail: sekretariat@hospic.cz www.ochck.cz **Zřizovatel:** Diecézní charita Hradec Králové

